

NIČITEL

ZÓNA CHAOSU

**MUTANTI
VS. LIDI:
BITVA
POKRACUJE!**

**PAUL STEWART
A CHRIS RIDDELL**

FRAGMENT

Ničitel – Zóna chaosu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Paul Stewart, Chris Riddell
Ničitel – Zóna chaosu – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

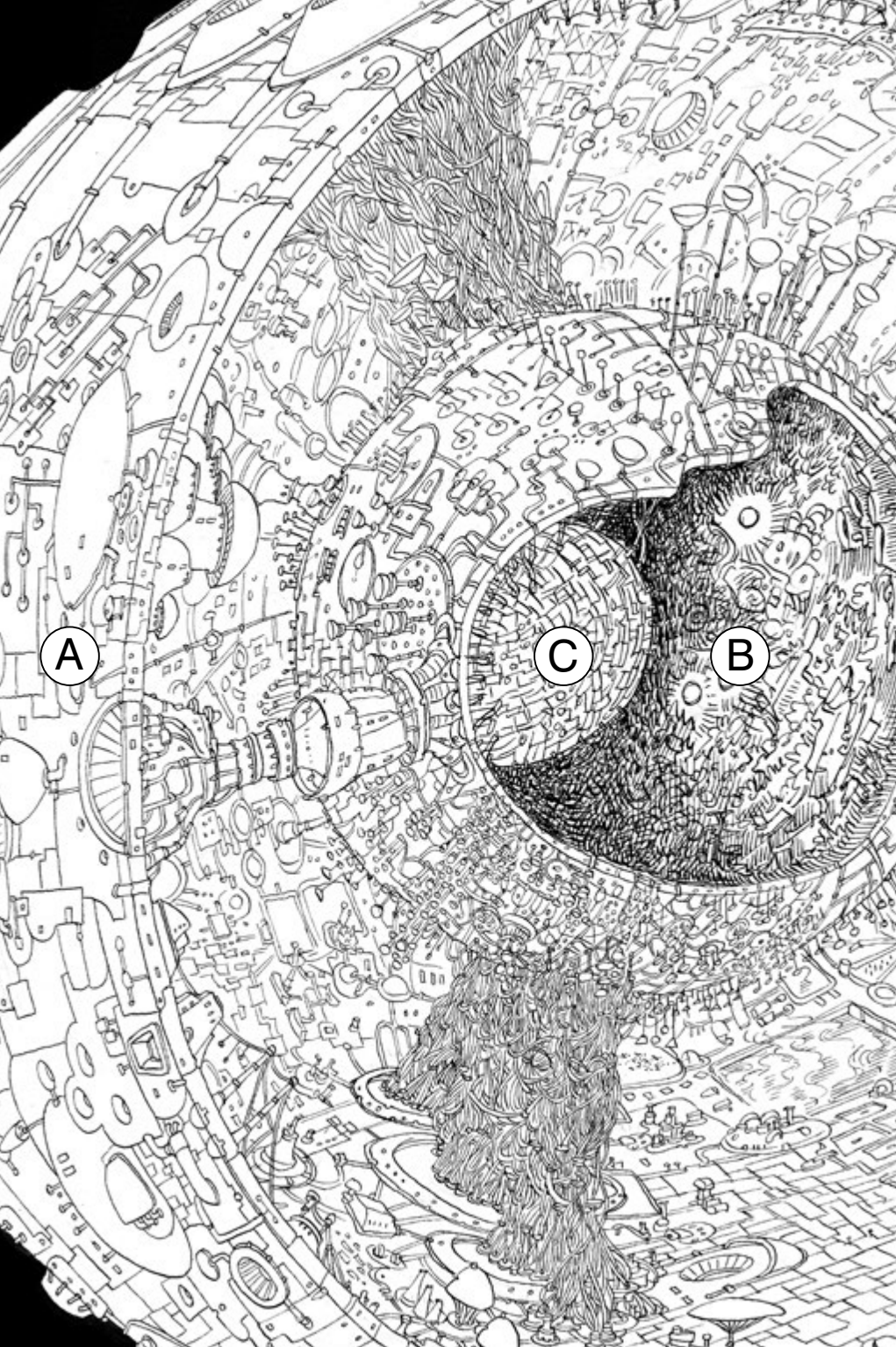
NICITEL

ZÓNA CHAOSU

Paul Stewart je oblíbený a oceňovaný autor všech možných knih pro mladé čtenáře, od obrázkových po příběhy o fotbale, fantasy, sci-fi a humoristická díla. První vydal v roce 1988 a od té doby mu vyšlo už více než padesát titulů.

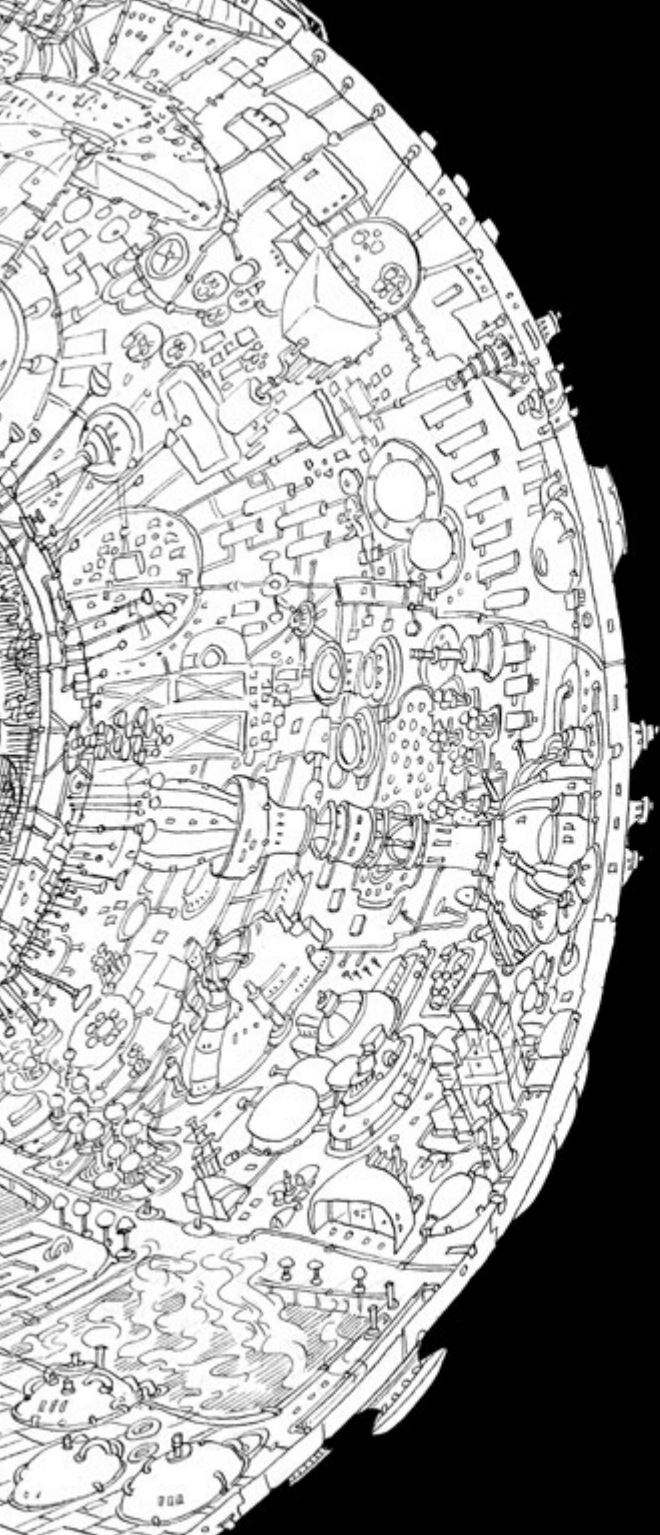
Chris Riddell je vynikající výtvarník a autor politických karikatur pro týdeník *Observer*. Jeho knihy získaly mnoho cen včetně Medaile Kate Greenawayové, Nestlé Children's Book Prize, Red House Children's Book Award a Costa Children's Book Award.

Paul a Chris se poznali v mateřské škole, kam chodili jejich synové, a rozhodli se spolupracovat (už si ale nedokážou vzpomenout proč!). Od té doby společně vytvořili řadu knih, mimo jiné sérii *Kroniky Světakraje*, kterou v češtině vydalo nakladatelství Mladá fronta, nebo *Muddle Earth*, jakousi parodii na Tolkienova *Pána prstenů*.

ŘEZ BIOSFÉROU

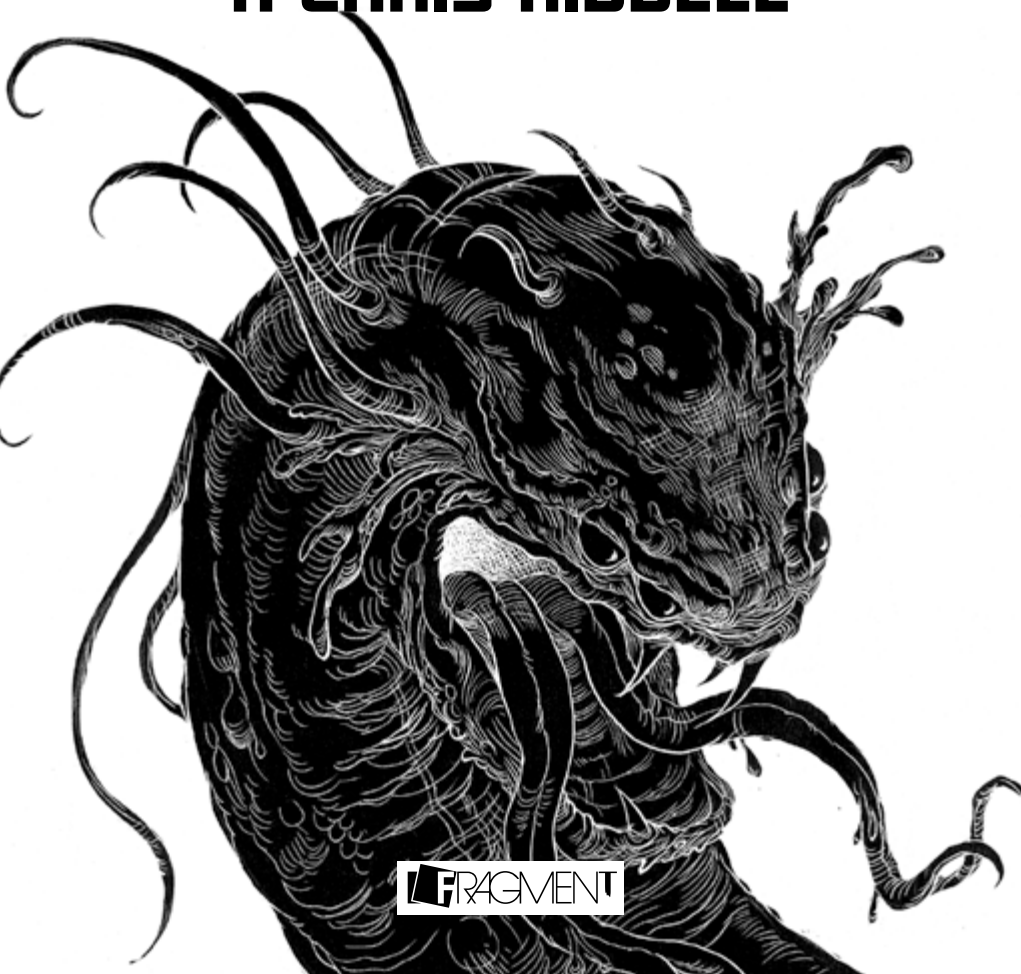
- A vnější trup
- B středová paluba
- C vnitřní jádro

NIGHTEL

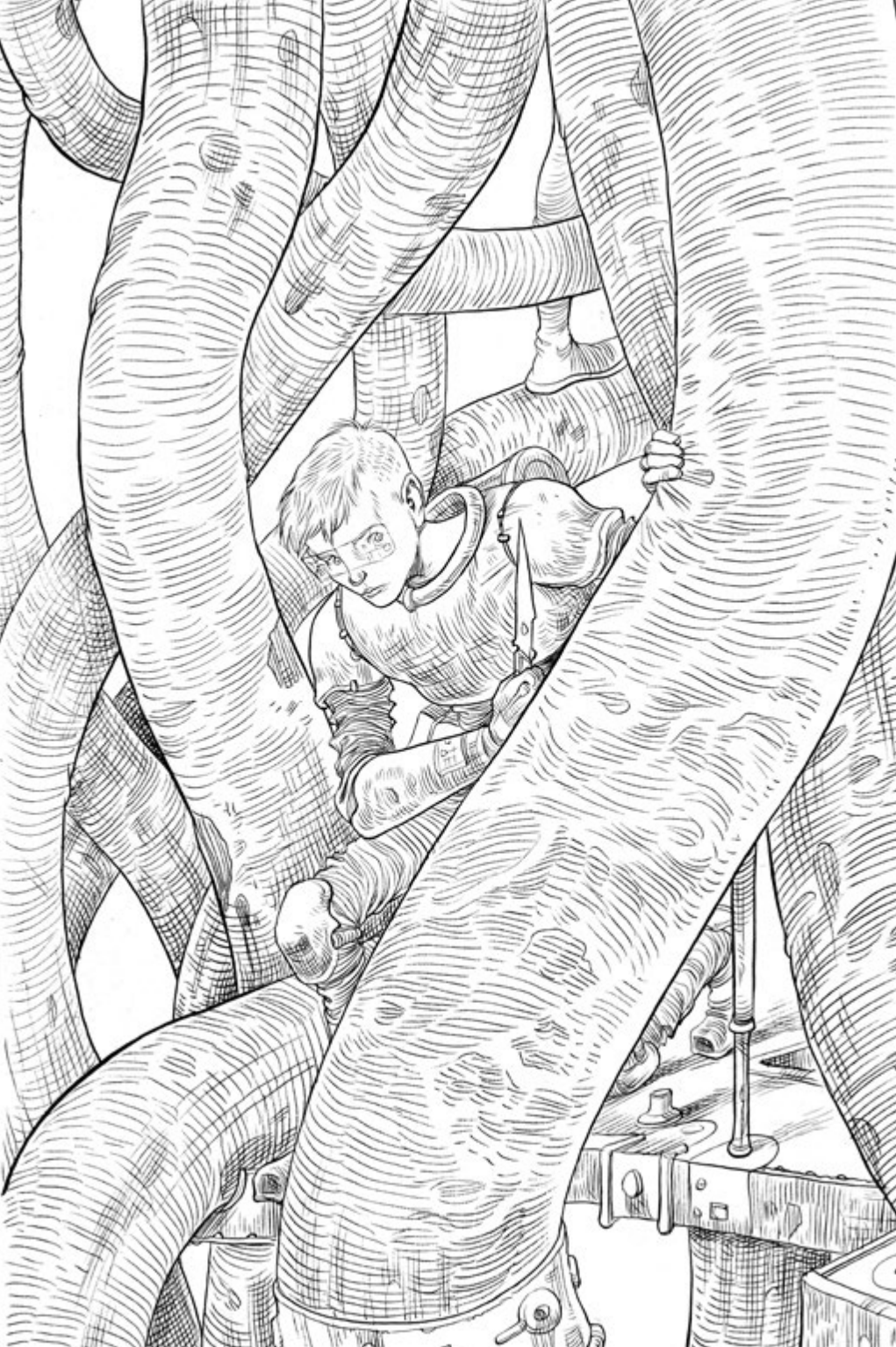
Z Ó N A C H A O S U

**PAUL STEWART
A CHRIS RIDDELL**

FRAGMENT

Rickovi

Jmenuji se York a jsem sběrač.

Je mi čtrnáct let – tedy čtrnáct pozemských let. Tady v Biosféře se pořád držíme vzpomínek na Zemi. Videostreamů lesů a oceánů, holosimulací západů i východů slunce, pozemského odpočítávání času – všeho, co nám připomíná umírající planetu, kterou jsme opustili před tisíci lety.

Od startu se mnohé změnilo. Pět set let poté, co lidé vyrazili v Biosféře hledat nový planetární domov, se vzbouřili roboti, původně naprogramovaní tak, aby lidem pomáhali. Stali se z nich zabijáckí zoidi, vyzbrojili se smrtícími zbraněmi a začali nás pronásledovat.

Nikdo neví proč.

Tady ve vnějším trupu už nezbývají skoro žádní lidé. Utíkáme, schováváme se a bráníme se, jak to jen jde. Já zoidy zabírám a odebíráám jim součástky, které se dají využít. Ale takhle to nemůže pokračovat.

Proto jsem se vydal na svou misi. Na cestu do jádra Biosféry, abych zjistil, kde se stala chyba.

Nejsem sám. Mám s sebou Kalifa, kolčavouna, který právě spí schoulený v mém elaplášti. A Bellu.

Bella je zoid, ačkoliv byste to při pohledu na ni nepoznali. Má černé vlasy, zelené oči, tělo jako člověk a – skoro nedokážu uvěřit, že to říkám o zoidovi – je moje kamarádka.

Teď zrovna hlídkuje, zatímco se snažím zjistit, která z trubic ve spleti přede mnou nás zavede o úroveň níž. Už jsme spolu leccos prožili a něco mi říká, že ještě prožijeme...

„Zoid,“ upozorňuje mě Bella potichu.

Ohlížím se. V hledáčku vidím jasně rozeznatelnou tepelnou stopu zoida. Míří k nám. Zářivě červená.

„Zabijácký zoid,“ šeptám.

Bella přikyvuje. „Nabíjí zbraňové systémy,“ dodává s přimhouřenýma očima.

Otáčím se zpátky a se zápěstním skenerem dál prohledávám změť červených, nachových, stříbrných a černých trubic. Jsem ohnutý, probírám se špinavými trubicemi, s rukama a obličejem pokrytými vrstvou špíny a mastnoty. Ale pořád nenacházím to, co hledám.

Zabijácký zoid se blíží. A rychle.

„Hledej dál,“ pobízí mě Bella. Její hlas je jako vždycky klidný – v protikladu k tomu, jak se cítím.

„O toho zoida se postarám.“

Zchátralé trubice všude kolem mě bzučí a hučí, jak jimi protékají energetické pulzy, chladicí kapaliny a... Můj skener konečně bliká. Vzduch. Prodírá se spleť.

Už to vidím. Ventilační trubice.

Tu jsem celou dobu hledal. Schéma, které jsem si stáhl z Belliny paměti, ukazuje, že se touhle trubicí dostaneme o úroveň níž. Na středovou palubu mezi vnějším trupem a vnitřním jádrem, hluboko v centru Biosféry. Schéma mi ale neříká – a ani nemůže –, co tam dole najdeme.

Vytahuji řezák a roztínám špinavě bílou membránu ventilační trubice. Celý život jsem prožil tady, ve vnějším trupu, a teď se chystám nechat za sebou všechno, co jsem kdy znal.

Najednou se objevuje tečka červeného světla, která poskakuje po trubicích. Zastavuje se. Sklápím oči. Znehybněla na mé hrudi.

Vrhám se na podlahu. Zareagoval jsem na poslední chvíli. Nad hlavou mi prolétá paprsek bílého laserového ohně a zasahuje spleť trubic. Všemi směry tryská chladicí kapalina a spirály energie. Kalif vystrkuje hlavu z elaplášťe, rozhlíží se a zase radši mizí.

Znovu se objevuje červená tečka. Přejíždí po trubicích směrem ke mně...

Zvedám hlavu. U horkého štěpu! Zoid je jenom deset metrů ode mě, možná ještě blíž.

Všímám si bleskurychlého pohybu – ze tmy vyskakuje Bella. Přistává zoidovi na zádech a zabodává mu ostří řezáku z boku do hlavy, aby zničila jeho řídicí centrum.

Červené světélko pohasíná a zoid vydává pronikavé varovné kvílení jako siréna.

Bella vytahuje z opasku břechkouli, tiskne výbušnou směs k hrudnímu plátu zoida a uskakuje do bezpečí. Dobíhá ke mně a k ventilační trubici právě včas.

Jen co se vměstnáme dovnitř a trubice se za námi automaticky zacelí, břechkoule vybuchuje. Exploze zmítá trubicí, ale to už sjíždíme od tlumeného zvuku dolů do neznáma.

2

Houpe se mi žaludek a srdce mi bije až v krku. Ta rychlost. Ta černota. Svist vzduchu. Prudké zatáčky trubice, kterou se řítím dolů s rukama přitisknutýma k bokům a s chodidly přiloženýma k vnitřní membráně trubice.

Nic vám tak nezbystří smysly jako surfování v trubicích.

Pořád si vzpomínám na svou první jízdu. Bylo mi šest a vypravil jsem se do trubicového lesa s Bronxem, vůdcem Základny, abychom sehnali součástky údržbářských zoidů. Chytili jsme splétače a Bronx mě učil, jak mu mám vytrhnout uriliovou páteř, aniž bych poškodil senzorické uzly, když tu si nás všiml zabijácký zoid.

Museli jsme rychle zmizet.

Užasle jsem sledoval, jak Bronx řezákem otevírá jednu z ventilačních trubic. Vlezli jsme do ní a membrána se za námi zacelila. Pak jsme začali sjíždět zpátky dolů k Základně – držel jsem se tehdy Bronxových zad jako klíště. Bylo to úžasné a vzrušující.

Během dalších osmi let jsem si zapamatoval každou ventilační trubici, která v okolí Základny stála za sklouznutí. To mi teď ale není k ničemu. Základnu zničili zoidi a tohle je úplně jiný trubicový les, než v jakém jsem vyrostl. Tuhle trubici neznám a netuším, kam může vést. Můžu jenom důvěřovat schématu staženému do mého skeneru.

Zoidi ve vnějším trupu každým dnem získávají větší převahu. Lidská existence visí na vlásku. Mým úkolem je vydat se do hlubin Biosféry, zjistit příčinu

robotické vzpoury a pokusit se ji jednou provždy ukončit.

Nevím, jestli uspěju. Vím jenom, že to musím zkusit.

Dívám se na displej skeneru. Spleť černých linek zatáčí ke straně a zůstává jediná, ve které se pohybuje žhnoucí zelená tečka. To jsem já a Bella. Kousek pod námi je zářivě žlutá čára, která protíná displej od jedné strany ke druhé a označuje hranici mezi vnějším trupem a středovou palubou.

Blížíme se k ní.

Uvnitř trubice je tma.

Dokonalá tma, kterou problikává jenom mdlá záře mého zápěstního skeneru. Pach horkých elektrických obvodů sílí.

Bella mi svírá rameno a předklání se. Na tvář mi dopadají její vlasy.

„Silové pole,“ říká mi do ucha.

Můj skener začíná bzučet. Dívám se na něj. Displej bliká, ale pořád rozeznávám zelenou tečku. Už je skoro u žluté čáry.

Najednou se ozývá hlasitá rána a oslňuje mě jasný záblesk. V zápěstním skeneru zsrší jiskry a přístroj v tu ránu zhasíná. Bella za mnou ochabuje.

„Bello?“ křičím. „Bello!“

Neodpovídá. Její hlava mi bezvládně klesá na rameno, Bella mě přestává svírat a její paže mi visí kolem krku. Ztratila vědomí.

Dál naslepo sjíždím dolů, pořád obrovskou rychlostí. Tisknu chodidla k vnitřní membráně trubice, pokouším se zpomalit.

Z vnější strany membrány se teď line slabá záře. I pach se proměnil. Vzduch je cítit zeminou a rozkladem – jako v korytových zahradách na Základně.

Trubice prudce zatáčí doleva a smýká mnou ke straně. Bellino tělo tvrdě naráží do mého. Trubice znovu zatáčí a ostře klesá. Ocitám se ve stavu beztlíže a s rozhoupaným žaludkem se řítím ve spirále dolů.

Padám příliš rychle. Je čím dál tím těžší udržet chodidla přitisknutá k membráně. Nějak se mi to vymyká. O moc déle to nevydržím.

Točí se mi hlava. Zvedá se mi žaludek. Svaly mi stahuje křeč.

Záře zvnějšku se rozjasňuje. Dívám se pod sebe, ale netuším, kde jsem. Hluboko pode mnou se trubice ohýbá a pokračuje kolmo do temnoty.

S křečovitě zařatými čelistmi bořím lokty do membrány a tlačím do ní chodidla, jak dokážu nejlépe. Zoufale se snažím zpomalit. S Bellinou bezvládnou váhou na ramenou to není jednoduché.

Musím se odtud dostat. Dokud to ještě jde.

Sahám vlhkou, rozechvělou rukou pro řezák, probodávám membránu a roztínám v ní dlouhý, nepravidelný otvor...

Vypadáváme ven.

Cítím horký vzduch. Narážím do listů a větví. Pleskají mě do obličeje a trhají mi šaty. Oba se řítíme dolů.

Vnímám tvrdý úder do hlavy...

Ztrácím vědomí.

Když se znovu probírám, ležím na zádech a hledím do rozmazané zeleně. Zaostřuji pohled.

„U horkého štěpu,“ vydechuji.

3

Stromy. Les gigantických stromů...

Vypadá to úplně jinak než rostliny, které se rozšířily po trubicovém lese. Tohle je pravá džungle. Dívám se na vysoké stromy s mohutnými kmeny a drsnou kůrou. Nedokážu si ani představit, jak hluboko sahají jejich kořeny. Zdejší růstová koryta musejí být obrovská. Kromě obrázků a videí – a jediného dubu, který jsem viděl na pozorovací palubě nahoře ve vnějším trupu – jde o první stromy, které jsem kdy spatřil.

Visí z nich květy, plody a velké sukovité lusky. Lesklé listy a dlouhé liány. A vysoko nad námi září světla, která pronikají zápojem lesních korun a svítí mi do očí.

Půda je tu měkká, jako matrace z listů. Zbrzdila můj dopad.

Vdechuji omamnou vůni sladkých květin, poškozených listů a rozkládající se rostlinné hmoty.

Překulují se, zvedám se na kolena a kontroluji, jestli nejsem zraněný. Až na bouli o velikosti vejce v týle jsem v pořádku. Žádná tržná rána ani zlomenina. I Kalif je v pořádku, díky položivým.

Ale kde je Bella?

S bušícím srdcem vyskakují na nohy, rozhlížím se po stínech a zvedám oči k větvím.

Z elapláště se vynořuje Kalif, sedá si mi na rameno a čenichá. Vzápětí seskakuje na houbovitou lesní půdu a vybíhá mezi stromy. Následuji ho – a o chvíli později vidím Bellu za mechem porostlým kmenem velkého stromu opodál.

Leží na zádech. Vypadá...

Jak vlastně? Rozbitá? Mrtvá?

Zřejmě ji sem vymrštila síla pádu. Kalif se krčí vedle ní.

„Bello,“ říkám. Klekám si, natahuji k ní ruku a hladím ji po tváři. „Bello.“

Nevím, jak bych ji měl ošetřit.

Má měkkou kůži, ale chybí jí lidské teplo. A necítím vůbec tep, žádný tlukot srdce. Ani žádný dech. To není nijak překvapivé. Bella není člověk, je to robot, zoid – stroj sestavený šroubovrty a laserovými ostřími.

Jenže...

Jak jsem říkal, Bella je moje kamarádka.

Pálí mě oči. Stahuje se mi hrdlo. Klečím, dívám se na ni a z oka mi vytéká slza, která padá k zemi. Napomínám se, ať se nechovám jako hlupák. Je to jenom stroj...

Bella otevírá oči. Rozhlíží se nahoru a dolů, doleva a doprava, pak se zaměřuje na mě, sedá si a mračí se.

„Jsi v pořádku, Yorku?“ ptá se.

Jako kdyby se ve mně něco zlomilo. Najednou se směju i brečím zároveň a pevně ji objímám.

„Yorku?“ říká a opakuje otázku.

„Jsem v pořádku. Báł jsem se, jestli nejsi... rozbitá.“ Usmívám se a odtahuji se. Cítím se trochu trapně.

Bella vrtí hlavou, zvedá se a znovu se rozhlíží kolem. Vtom Kalif dělá něco, co nikdy předtím neudělal. Šplhá po jejím rukávu a usazuje se jí na rameni. A Bella taky dělá věc, kterou nikdy předtím neudělala. Zvedá ruku a hladí ho.

„Má tě rád,“ říkám jí a ona se na mě překvapeně dívá.

„Rád,“ opakuje. Význam toho slova jí tak trochu uniká. Pravdou je, že se v emocích moc neorientuje.

„On... baví ho být v tvé blízkosti,“ snažím se jí to vysvětlit. *Stejně jako mě*, chci říct, ale nechávám si to

pro sebe. Ukazují k lesu. „Měli bychom to tady prozkoumat,“ navrhuji.

„Ano. Ano, jistě, ale...“

„Ale?“ pobízím ji.

„Nemám žádné pořádné informace o tom, kde jsme,“ přiznává Bella. „Silové pole mi vymazalo paměťové okruhy.“

„Můj skener je taky vyřízený,“ říkám s pohledem na zápěstí. „I můj hledáček. Budeme si prostě muset dávat dobrý pozor. Mít oči na stopkách,“ dodávám.

„Čidla na stopkách,“ přikyvuje. Nejsm si jistý, jestli se přeslechla nebo změnila to slovo schválně.

Vyrážíme.

Moje znalosti o středové palubě jsou kusé. Vím vlastně jenom to, že v době startu tady byly hlavní obytné oblasti a biozóny. Víc nic.

Opadané listy pod nohama jsou měkké a poddajné a zemitá vůně sílí. Z korun stromů k nám doléhají podivné zvuky: skřehotání, štěbetání, štěkání, houkání i občasně zavytí – uvažuji, co za tvory ty zvuky asi vydává.

Jsou divní a zmutovaní jako ti ve vnějším trupu? Nebo jsou jako zvířata na Zemi? A hlavně – nejsou nebezpečná?

Pro všechny případy vytahuji z opasku pulzér.

Chlazení obleku pracuje naplno, ale cestou mezi stromy si uvědomuji, že mi po zádech stéká pot.

„Je mi horko,“ říkám.

Bella se na mě dívá, jako kdyby nerozuměla, ale pak přikyvuje. „Je tady 44,6 stupně,“ říká.

Jsem zvyklý na vnější trup, kde se teplota stabilně drží na 22 stupních. Rozepínám si elaplášť a všímám si, že se na mě Bella pořád dívá.

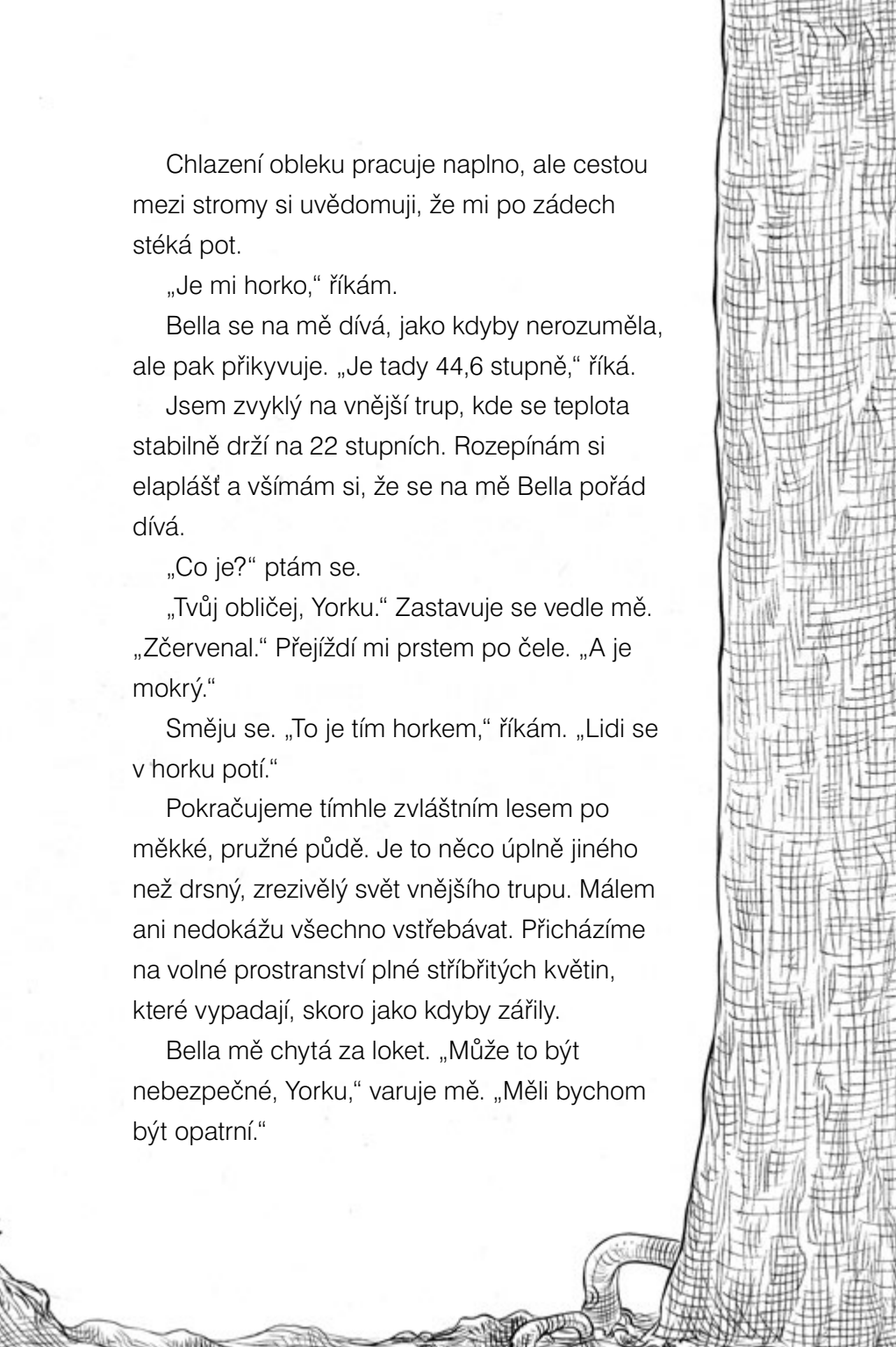
„Co je?“ ptám se.

„Tvůj obličej, Yorku.“ Zastavuje se vedle mě. „Zčervenal.“ Přejíždí mi prstem po čele. „A je mokrý.“

Směju se. „To je tím horkem,“ říkám. „Lidi se v horku potí.“

Pokračujeme tímhle zvláštním lesem po měkké, pružné půdě. Je to něco úplně jiného než drsný, rezivělý svět vnějšího trupu. Málem ani nedokážu všechno vstřebávat. Přicházíme na volné prostranství plné stříbřitých květín, které vypadají, skoro jako kdyby zářily.

Bella mě chytá za loket. „Může to být nebezpečné, Yorku,“ varuje mě. „Měli bychom být opatrní.“

Neumím si představit, jak by květiny mohly být nebezpečné. I tak nechávám zvednutý pulzér a opatrně vykračuji. Najednou se květiny v záblescích mihotavé běloby zvedají do vzduchu. Vůbec to nejsou květiny...

„Motýli,“ šeptám.

Viděl jsem je na videu, ale ne takovéhle. A ne v takovém množství. Jsou jich tu tisíce – desítky tisíc. Zvedají se ze země ve velkém oblaku třepotajících se křídel, které odrážejí světlo. Oblak se vlní, zplošťuje se, rozšiřuje a nakonec ve velkém vířivém sloupci stoupá vysoko do vzduchu.

Je to hypnoticky krásný pohled.

„Yorku, máš otevřenou pusou,“ upozorňuje mě Bella. Chystám se jí se smíchem vysvětlit, že jde o lidský projev překvapení a úžasu, ale najednou se těsně za námi ozývá tiché hučení.

Bella se prudce otáčí a já s ní. Svírám pulzér ještě pevněji.

„Co to je?“ vydechnu ji.

4

Je to nějaké elektronické zařízení zapuštěné do lesní půdy. Zřejmě jsme ho aktivovali. Možná tepelnou stopou nebo jsme šlápli na tlaková čidla v zemi. V každém případě teď hučí, svítí a je připravené do akce.

Ať už to znamená cokoliv.

Jako všechno z časů startu je elegantní a lesklé. Na tenkém uriliovém sloupku spočívá silný kruhový disk z viziskla, z jehož nitra září bílé světlo.

Bella na něj chvíli hledí s hlavou nakloněnou ke straně. Pak zvedá ruku a mává s ní zhruba metr nad povrchem disku.

Objevuje se holoobrazovka s řadou svítících možností. Belliny prsty se jich dotýkají a ve vzduchu nad jednotkou se míhají linky, sítě, grafy a posloupnosti písmen i čísel tak rychle, že je nedokážu sledovat.

Ale Bella ano.

Znovu přejíždí rukou nad přístrojem a místo holografiky se objevuje hologram muže v prosté letové kombinéze z časů startu. Usmívá se na nás.

„Vítejte, mladí bioinženýři,“ zdraví nás přátelsky.
„Vítejte ve Třetí zóně na středové palubě.“

Myslím, že jsem ještě nikdy neviděl tak bílé
a pravidelné zuby.

„... tropický deštný les... Zbývá mnoho práce...“

Hologram zamrzává a bliká, rozsvěcuje se a zhasíná.
A znovu. Je slyšet šum.

„... katalogizace vegetace a třídění...“

Hologram znovu zamrzává. Hlas po krátkém
zakoktání pokračuje.

„... je třeba zachovat koloběh živin... celých šest stupňů Celsia.“

Obraz poskakuje.

„... automatické zvlhčovače...“

„Co s tou jednotkou je?“ ptám se Belly.

„Je stará,“ odpovídá Bella a shýbá se, aby si prohlédla energetický uzel na uriliovém sloupku.

„Tisíc let.“

Bere do ruky digitální pojistku, čistí ji a vrací ji na místo. Hologram se objevuje znovu, ostřejší než předtím. Muž ukazuje:

„... po vaší levici jsou archivy semenných bank.“

Ohlídím se, ale ať už tam dřív bylo cokoli, teď je to pryč.

„A napravo genetické knihovny a centra fauny.“

Otáčím se, ale ani tady nic není. Jenom stromy.

Vysoké stromy.

„Následujte čidlovou stezku do Jedenácté zóny, k oceánu...“

Najednou se ozývá pronikavé bzučení následované několikerym zapraskáním. Jednotka pohasíná.

Chvilí čekám, ale tentokrát už se hologram neobjeví. Bella se sklání k uriliovému sloupku. Znovu zkouší vyčistit digitální pojistku a otáčí se ke mně.

„Jak jsem říkala, Yorku, je stará.“

Jsem zklamáný. Bylo příjemné vidět a slyšet toho člena posádky z minulosti; člověka, který chodil po Zemi, než planeta zahynula. Klidně a sebejistě mluvil k prvním bioinženýrům ze středové paluby a vysvětloval jim jejich povinnosti – udržovat a ošetřovat život z naší zničené planety tady v Biosféře, dokud nedoletíme k novému světu.

Uvědomovali si tehdy, v čase startu, jaké podstupují riziko? Nebezpečí, jemuž budou čelit ze strany robotů, které postavili jako svoje pomocníky? Nahoře ve vnějším trupu zbývá posledních pár potomků techinženýrů a já uvažuji, jestli si bioinženýři tady na středové palubě vedou o něco líp...

Obracím se k Belle a vidím, že má dlaň položenou na energetickém uzlu. Pod kůží jí blikají bílé pulzy energie. Dobíjí se.

„Myslíš, že je tady dole kromě nás ještě někdo?“ ptám se jí tiše.

Dívá se na mě. „Člověk, nebo zoid?“ odpovídá otázkou.

Za námi se ozývá ostré prasknutí. Otáčím se s pozvednutým pulzérem.

Prask.

Nad stromovou větví se cosi vznáší. Vypadá to jako nějaký údržbářský zoid, ale bez hledáčku se to dá těžko poznat.

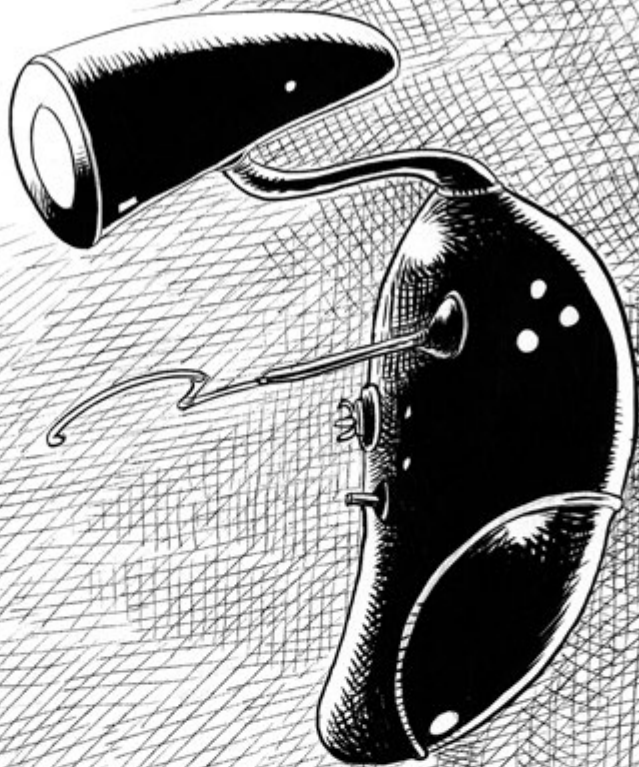
Je velký zhruba jako moje torna, má dlouhé válcovité tělo černé barvy a kladivovitou hlavovou jednotku s kulatou čočkou. Otvor čočky se otevírá a zavírá – stroj si prohlíží malou snítku se žlutým květem. Z těla zoida se vynořují nůžky a svírají se kolem dřevité větvičky.

Prask.

Na vrcholu válcovitého těla se odklápí panel a vzorek mizí uvnitř. Zoid klesá k lesní půdě a prohlíží si úpatí kmene. Vysouvá kovovou sondu a zanořuje ji do země, jako kdyby měřil vlhkost.

Kalif ho zaujatě sleduje. Kňučí, čenichá, a než ho stačím zarazit, seskakuje mi z ramene a vrhá se na zoida.

Ozývá se krátké, ostré zabzučení – zoid zapnul obranný štít. Vidím záblesk modrobílého světla a Kalif odlétá dozadu, ztuhlý, s roztaženými končetinami a zježenou srstí. Zoid vytahuje sondu ze země a odlétá k vedlejšímu stromu, aby pokračoval v práci.

Prask.

Odebírá další vzorek.

Kalif leží na zemi. Běžím k němu
a zvedám ho. Je bezvládný,
nehýbá se a vypadá
droboučký
a bezmocný.

Uprostřed
hrudi má
skvrnu
spálené srsti.

„Kalife,
Kalife,“ šeptám,
jemně ho hladím
a přikládám mu obličej
k hlavě.

Cítím slaboucké chvění.

Ohlížím se na Bellu. Tváří se
zcela bezvýrazně. Nedá se
uhodnout, co si myslí. Jak jsem říkal,
v emocích není moc dobrá.

Tisknu mu ucho k hrudi a... ano, cítím
tep. Je slabý, ale rozhodně mu buší srdce.

Kalif tiše kníckne – a otevírá oči. O chvíli
později mi vyskakuje na rameno, oklepává se

a mizí v mém elaplášti. Šimrá to a já se se smíchem otáčím k Belle.

„Je v pořádku,“ říkám. „Kalif je v pořádku!“

Bella přikyvuje. „To je dobře,“ odvětí a mračí se.

„Byl jsi smutný.“

„Myslel jsem, že je mrtvý,“ vysvětluji a po chvílce váhání dodávám: „Jako jsem si myslel, že jsi mrtvá ty, Bello. Po tom průjezdu silovým polem v trubici...“

„A kvůli tomu jsi byl taky smutný?“ ptá se.

„Ano,“ odpovídám. Cítím, jak se mi do obličeje hrne krev.

„Aha,“ přikyvuje Bella zamyšleně. Na několik vteřin se odmlčí. „Kdybys byl mrtvý, Yorku, taky bych byla smutná.“

Nevím, co na to říct.

Bella ukazuje na zoida, který se pohybuje dál lesem.

„Měli bychom jít za ním,“ říká.

6

Jen taktak zoidovi stačíme. Už dokončil odběr vzorků a prolétá lesem stálou rychlostí.

Bella jde rychle a našlapuje s naprostou jistotou. Já mám naproti tomu problémy.

Nohy se mi boří do měkké půdy a často zakopávám o spletené kořeny, ale Bella mě pokaždé zachytává a podpírá mě.

Pokračujeme v cestě mezi stromy, kolem žebříkovité konstrukce s plošinou, kolem rezivějícího kovového hranolu, který hučí a pulzuje, podél řady vysokých sloupů propojených sítí drátů...

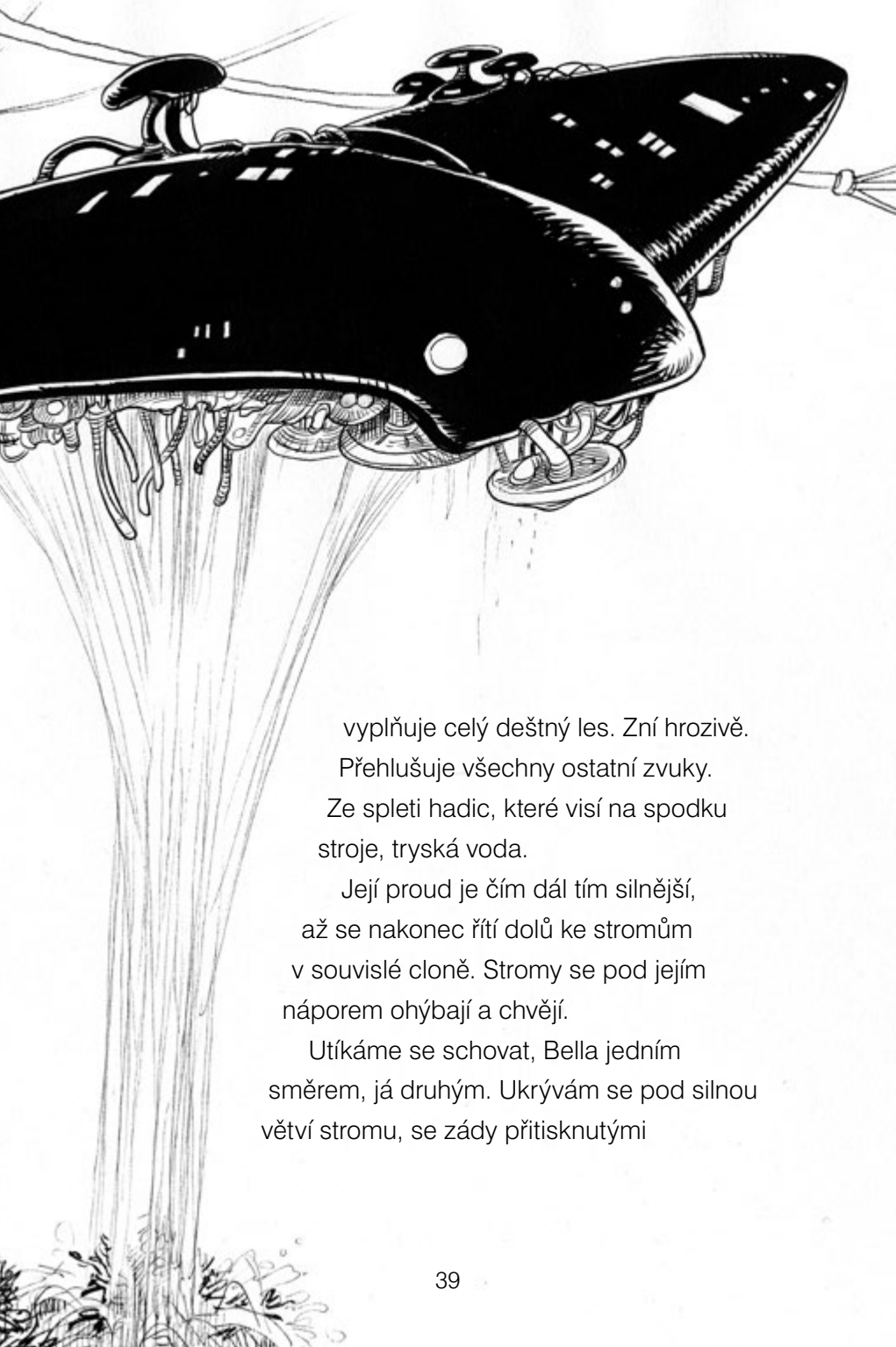
Starobylá technika, která udržuje les při životě.

Mezi listovím nad hlavou občas zahlédnu souběžné vedení zavěšené vysoko mezi obloukovými světly a korunami stromů. Po kabelech přebíhají zelené záblesky energie.

Vtom se zepředu ozývá syčivý řev.

Nad námi se objevuje obří tmavý obrys, který zastíňuje záři obloukových světel. Je široký, dlouhý a na konci se zužuje. Hluk vychází z něj a je tak hlasitý, že

vyplňuje celý deštný les. Zní hrozivě.
Přehlušuje všechny ostatní zvuky.
Ze spleti hadic, které visí na spodku
stroje, tryská voda.

Její proud je čím dál tím silnější,
až se nakonec řítí dolů ke stromům
v souvislé cloně. Stromy se pod jejím
náporem ohýbají a chvějí.

Utíkáme se schovat, Bella jedním
směrem, já druhým. Ukrývám se pod silnou
větví stromu, se zády přitisknutými

k mechům porostlému kmeni. Všude kolem mě padá voda. Syčí jako natlakovaná pára a buší do země jako do bubnu.

Tmavý stroj se dál vznáší přímo nade mnou – černý obrys s boky osvětlenými čidlovými světly a zářícími obvody. Změť trysek hučí a zmítá se pod tlakem vody, která se vylévá na malou část deštného lesa.

Té vody je moc. Něco je špatně. Lesní půda, na které stojím, se mění v močál.

„Yorku!“ křičí Bella.

Strom, pod kterým se schovávám, se začíná kácet. Klopýtavě vybíhám, ale bořím se po kolena do hustého bahna. Strom se za mnou řítí k zemi. Do světliny v lesním zápoji dopadá široký kužel záře z obloukových světél.

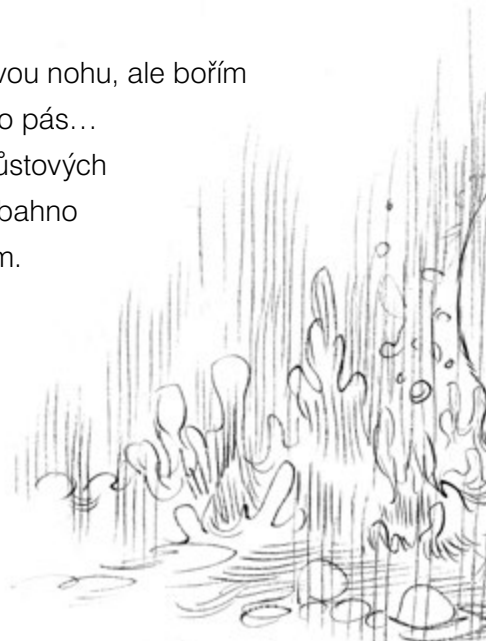
Nemůžu vytáhnout nohy z bahna.

„Sakra!“ ulevuji si.

Pokouším se zvednout pravou nohu, ale bořím se ještě hlouběji. Po kolena. Po pás...

Voda proměnila zeminu v růstových korytech pode mnou v tekuté bahno a já se do něj rychle propadám.

Kalif v panice kníká, když mi stoupající bláto dosahuje k hrudi.

Šplhá mi na hlavu, rozhořčeně kňučí, seskakuje a míří na pevnou zemi. Jeho lehoučké tlapky se míhají po povrchu bahna. Zastavuje se a ohlíží se na mě, jako kdyby mě chtěl pobídnout, ať ho následuji.

Jenže nemůžu.

„Bello!“ křičím. „Bello!“

Bahno už mi sahá po bradu. Vtéká mi do úst, lepkavé a hořké. Vyplivuji ho, tajím dech a zoufale se snažím hýbat rukama, abych udržel hlavu nad hladinou.

Kde je Bella? Kam zmizela?

Bahno mi vniká do nosu. Do uší. A pořád klesám. Pevně zavírám oči. Tekuté bahno se mi s odporným mlasknutím zavírá nad hlavou.

7

Nemůžu se hýbat. Nic neslyším ani nevidím a nemůžu dýchat. Třeští mi hlava a pálí mě plíce. Zoufale potřebuji vzduch, ale vím, že když se nadechnu, zemřu.

Kolem lokte se mi svírá něčí ruka.

Je to Bella. Táhne mě mazlavým bahnem. Vynořuji se nad hladinu, kašlu, prskám a lapám po dechu.

„Jsi v pořádku?“ ptá se Bella. Její zelené oči mají výraz, který vypadá jako ustaranost.

Vytahuje mě na kmen padlého stromu, který přivlekla přes močál, aby posloužil jako most. Pořád zapomínám, jak je silná.

„Děkuju, Bello,“ říkám.

Přikyvuje. „První zákon,“ odpovídá.

Usmívám se.

První zákon, který měli naprogramovaný všichni roboti: neubližovat lidem a nedovolit, aby nějaký člověk přišel k úhoně. První zákon, který byl porušen, když se roboti vzbouřili a stali se z nich zoidi.

Zoidi mají svá vlastní pravidla. Ale Bella je na mé straně a já jsem jí vděčný.

„Už to skončilo,“ vytrhuje mě Bella ze zamyšlení. Dívá se nad sebe, rozpřahuje ruce a dlaně obrací vzhůru.

Černý stroj na déšť se přesunul dál a na nás zase září oblouková světla, jasná a žhavá. Zvířata, která během lijáku ztichla, začínají znovu halekat, výt a pokřikovat. To mi připomíná Kalifa.

Támhle je, přibíhá ke mně po ležícím kmeni, vyskakuje mi na rameno a šťastně vrní a kníká.

V horku od obloukových lamp začíná všude kolem nás stoupat pára. Z listů, z mého i Bellina oblečení, z Kalifovy srsti. A když se dívám na zem, vidím, že zmizela pod vrstvou mlžného oparu, který stoupá k nám.

„Pojďme,“ říká Bella, vstává a podává mi ruku.

Zvedám k ní oči. Bez skeneru nemám tušení, kolik je hodin. Ale tělo mi oznamuje, že je načase si odpočinout.

„Jsem unavený,“ říkám jí.

Bella se mračí a nejprve mě napadá, že bude něco namítat. Pak ale přikyvuje. „Dobila jsem se a ty se teď musíš vyspat.“

„Jenom pár hodin,“ odpovídám a usmívám se.

„Případně šest nebo sedm...“

Stahuji si tornu z ramene a tisknu vypínač. Voda našťstí nepronikla dovnitř. Spací kukaň se otevírá a já ji

přivazuji ke kmeni stromu. Vytahuji přiděl potravin. Voda, suchary, solené maso a nějaké sušené ovoce, o které se dělím s Kalifem. Není toho moc a nechutná to bůhvíjak, ale aspoň nebudu mít prázdný žaludek. Už skoro dojdám, když si všímám toho, že oblouková světla pohasínají.

V lese se stmívá.

Vrtím hlavou. Déšť, mlha, slunce... Ve vnějším trupu světla nikdy nezhasínají, ale tady na středové palubě bioinženýři vytvořili prostředí, jaké zřejmě existovalo na Zemi.

Včetně dne a noci i přechodů mezi nimi. Rozednívání. Stmívání.

Zvuky lesa kolem nás se s příchodem noci mění. Kalif si mne oči.

„Tak pojd', ty kluku,“ říkám mu a zalézám do spací kukaně. „Je noc, budeme spát.“

Ráno mě probouzí záře obloukových světél. Prospal jsem celou noc. Vyhlížím ze spací kukaně. Bella stojí na přesně stejném místě, jako když jsem se ukládal ke spánku, a pozoruje okolní les.

„Zoidi,“ říká, když si mě všimne. „Támhle.“

Ukazuje a já vidím pět, šest, sedm bílých strojů na chůdovitých nohách, které se pohybují mezi stromy. Jdou pryč od nás.

Pak to ucítím. Kouř. Pach hořícího dřeva a spálených obvodů. A vidím, jak se nad koruny stromů zvedá vířící sloup dýmu, který se hromadí kolem obloukových světél.

Beze slova balím věci a házím si tornu na záda.

„Tudy,“ říká Bella a vyrážíme lesem.

Cítím Kalifa, schouleného v teple a bezpečí pod mým elapláštěm. Je tu horko a vlhko a cestou poprvé vidím zvířata, na jejichž hlasy si už začínám zvykat. Tlupa chlupatých koulí se svalnatýma rukama, které se houpají ve větvoví. Řada maličkových zvířat s pruhovanými těly, která probíhají stínem na šesti nohách. Něco

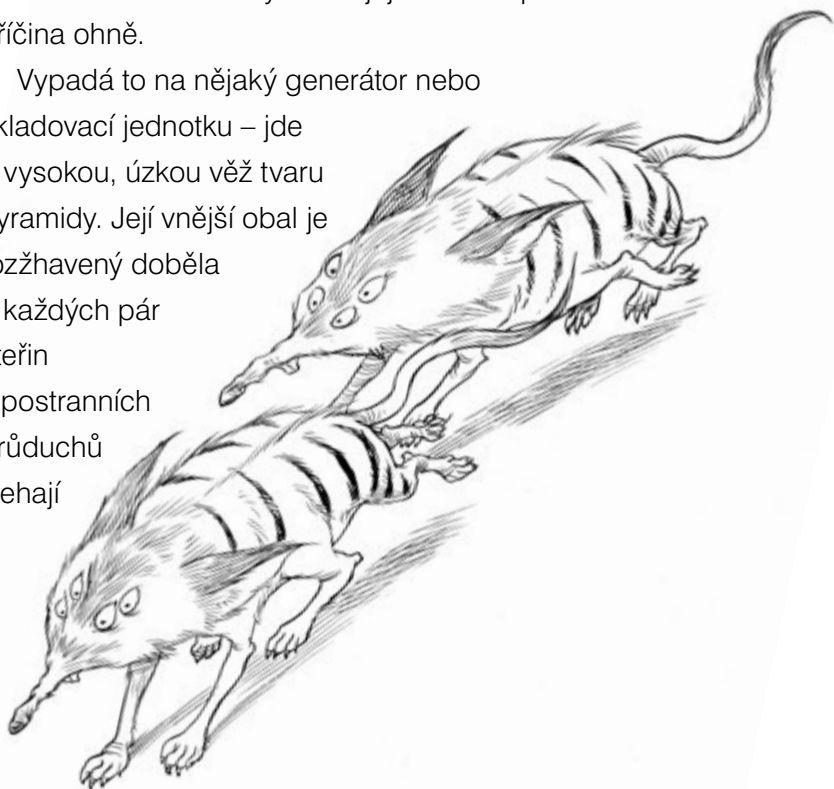
černého s obrovskými žlutými očima a dlouhým ocasem.

Jestli to jsou pozemští tvorové, o těchhle jsem nikdy neslyšel...

Bílý kouř před námi houstne. Do vzduchu šlehají jazyky ohně a na stromy prší modré jiskry.

Najednou mě Bella chytá za loket. Zastavujeme a schováváme se do houští. Odstrkují stranou větev a oba se díváme na mýtinu. V jejím středu praská a hučí příčina ohně.

Vypadá to na nějaký generátor nebo skladovací jednotku – jde o vysokou, úzkou věž tvaru pyramidy. Její vnější obal je rozžhavený dobřela a každých pár vteřin z postranních průduchů šlehají

dlouhé plameny. Ze všech boků trčí stříbrné tyče, každá s izolačními disky, rezistorovými kužely a silnými kabely připojenými ke koncům. Několik kabelů se uvolnilo a teď se zmítají na zemi a chrlí proudy jisker.

Kolem generátoru pobíhají zoidi na tenkých nohách a snaží se dostat kabely pod kontrolu a uhasit oheň. Stříkají na generátor hustou bílou pěnu a zápolí se zmítajícími se kabely.

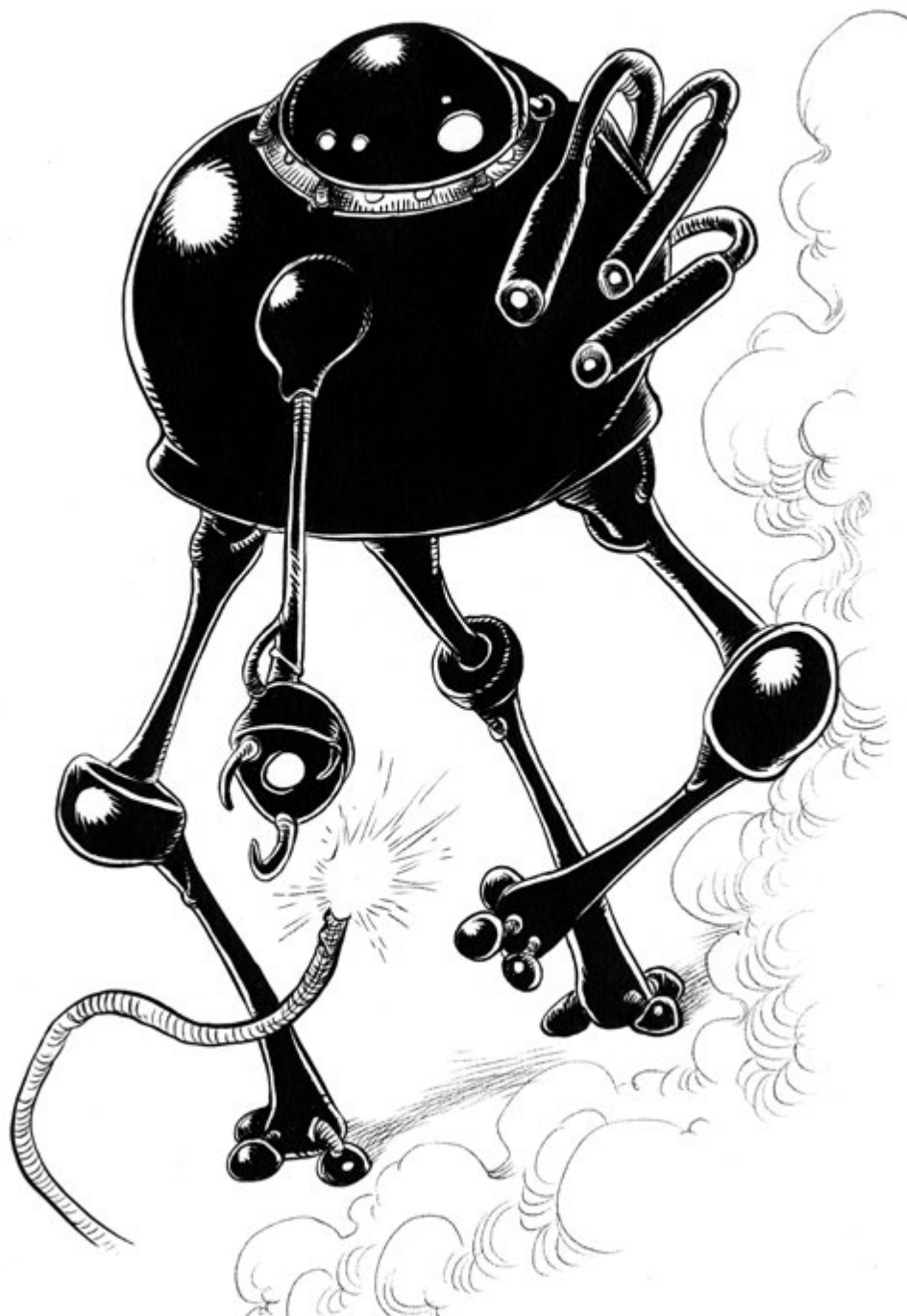
Jeden z nich natahuje klešťovitou končetinu a chytá kabel, ale vzápětí vybuchuje ve sprše roztaveného kovu a robolymfy. Jeho hořící trup se kácí k zemi a druhý zoid na něj stříká pěnu. Než se jim podaří požár uhasit, jsou zničeni ještě tři zoidi. Zbytek v řadě odchází, zřejmě do údržbářského centra, ze kterého přišli.

Obracím se k Belle. „Už jsme viděli spoustu zoidů, ale žádné lidi. Možná jsem tady dole jediný.“

„Ne,“ vrtí hlavou Bella. „Nejsi. Podívej.“

Ukazuje na plochu vedle generátoru. V mokré půdě je čerstvá šlápota.

Lidská stopa.

9

Hledáme všude. Já i Bella. Ale bosá šlápěj v blátě je jedinou stopou, že tady byl nějaký člověk. Bella potvrzuje, že šlápota vznikla nedávno.

Hlavou se mi honí různé možnosti. Je možné, že vzpoura opravdu zasáhla i sem, středovou palubu ovládli zoidi a lidé se podobně jako ve vnějším trupu schovávají a vycházejí z úkrytů, jen aby prováděli sabotáže a sbírali součástky zoidů? Nebo zdejší roboti dál slouží lidem, jak odjakživa měli?

Nevím, jak daleko se vzpoura robotů Biosférou rozšířila, ale hodlám to zjistit. Závísí na tom úspěch mé výpravy.

Necháváme spálený generátor za sebou a vyrážíme dál. Zanedlouho Bella poznamenává: „Klesá teplota.“

Ničeho jsem si nevšiml, ale když mě na to upozornila, uvědomuji si, že je mi zima. Oblouková světla nad námi pořád září, ale už z nich nesálá takové teplo. Stromy před námi nemají listy. Jejich kmeny i větve jsou bílé a kostlivé a za chvíli kráčíme mrtvým lesem.

Něco se muselo pokazit. Bioinženýři by určitě nevytvořili něco takového.

Pořád se ochlazuje. Zapínám si elaplášť až ke krku a zvedám límec. Za dalších pár minut hledám v torně modrou čepici z kyklopích chlupů, kterou jsem si vzal ze Středoosy, a nasazuji si ji na hlavu.

„Tobě není zima?“ ptám se Belly.

Bella vrtí hlavou.

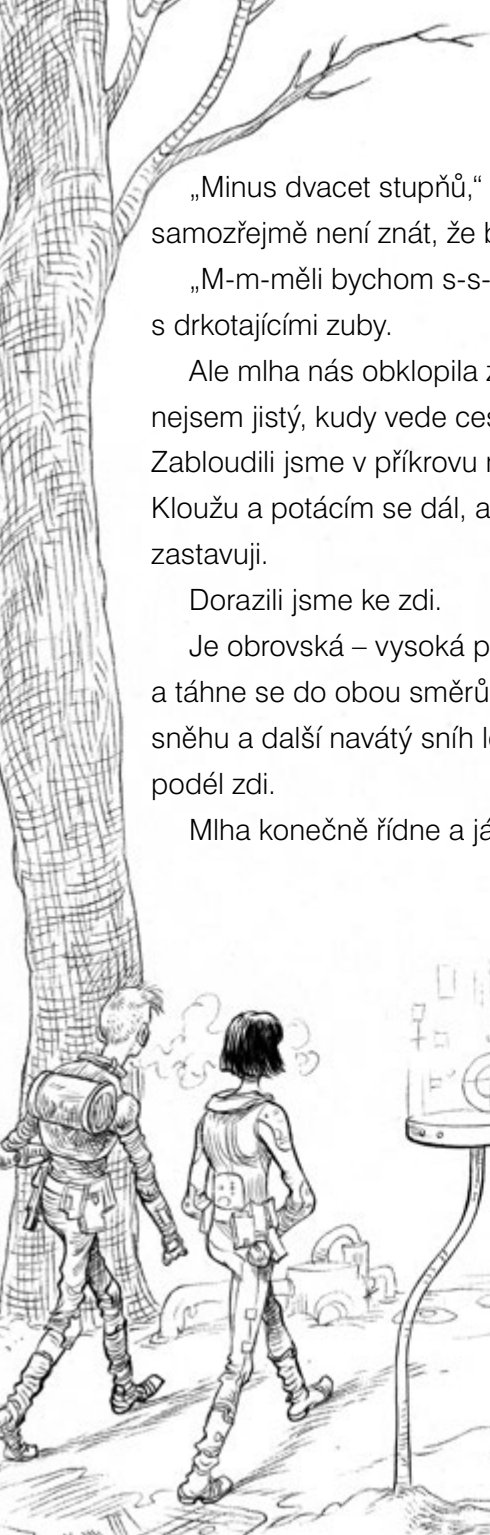
Od úst mi stoupají obláčky páry. Půda pod nohama je tvrdá a kluzká a ve studeném světle se třpytí drobnými jiskřičkami. Klekám si, abych si ji prohlédl. Zmrzlou hlínu pokrývají krystalky ledu.

„To je úžasné,“ vydechuji.

Bella se shýbá, nabírá si trochu na špičku prstu a prohlíží si ji. Led netaje. „Krystalická voda, vzniklá při teplotě bodu mrazu nebo nižší,“ říká. Otírá ruce o sebe a otáčí se ke mně. „Úžasné?“ opakuje tázavě.

„Líbí se mi, jak to vypadá,“ vysvětluji.

Pokračujeme v chůzi. Na konci mrtvého lesa vidím zamrzlou informační ceduli. *Čtvrtá zóna: Polární.* Za ní se rozkládá rozeklaná krajina věčného ledu s vrcholy a údolími, ledovými deskami a sněhovými závěsemi. Oblouková světla jsou přes oblaka mlhy sotva viditelná a v dálce rozeznáváme nejasné obrysy údržbářských zoidů, ztuhlých mrazem a vypnutých.

„Minus dvacet stupňů,“ říká Bella, ačkoliv na ní samozřejmě není znát, že by jí byla zima.

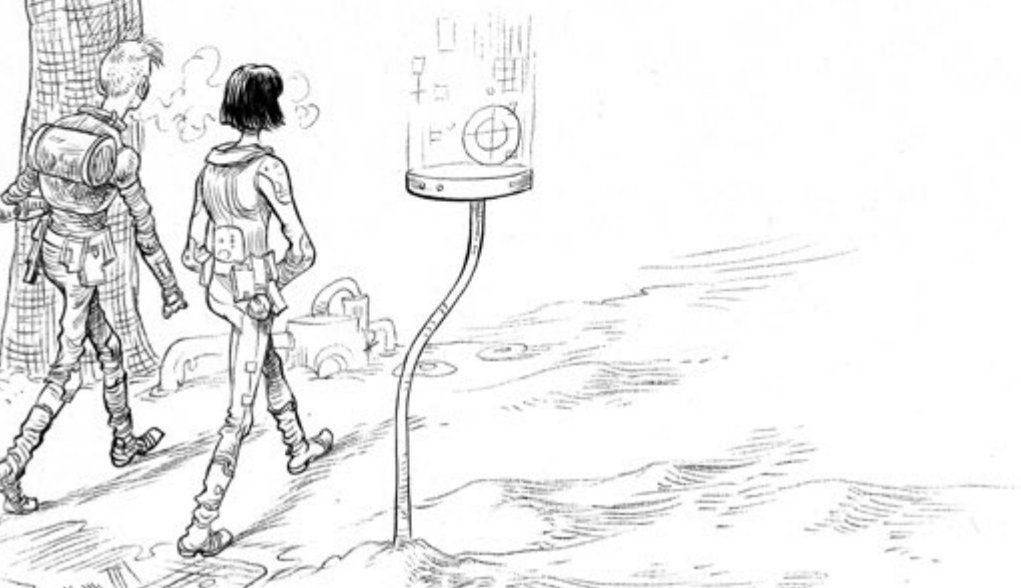
„M-m-měli bychom s-s-se v-v-vrátit,“ odpovídám s drkotajícími zuby.

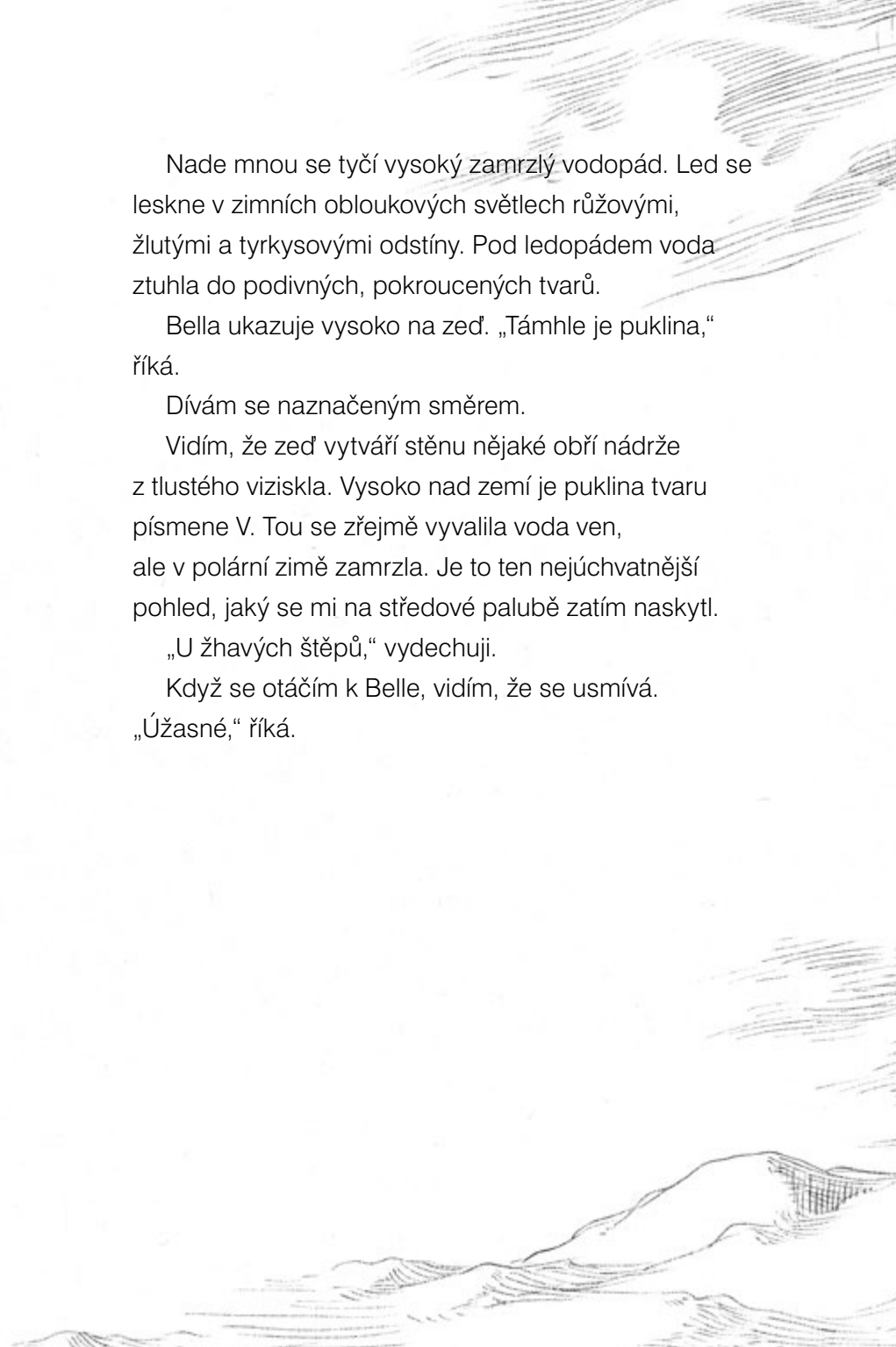
Ale mlha nás obklopila ze všech stran a já už si nejsem jistý, kudy vede cesta zpátky. Totéž platí o Belle. Zabloudili jsme v příkrovu mrazivé mlhy. Celý se třesu. Kloužu a potácím se dál, ale o pár minut později zastavuji.

Dorazili jsme ke zdi.

Je obrovská – vysoká padesát šedesát metrů a táhne se do obou směrů. Jsou na ní přilepené nánosy sněhu a další navátý sníh leží u jejího úpatí. Jdeme dál podél zdi.

Mlha konečně řídne a já vidím před sebe.

Nade mnou se tyčí vysoký zamrzlý vodopád. Led se leskne v zimních obloukových světlech růžovými, žlutými a tyrkysovými odstíny. Pod ledopádem voda ztuhla do podivných, pokroucených tvarů.

Bella ukazuje vysoko na zeď. „Támhle je puklina,“ říká.

Dívám se naznačeným směrem.

Vidím, že zeď vytváří stěnu nějaké obří nádrže z tlustého viziskla. Vysoko nad zemí je puklina tvaru písmene V. Tou se zřejmě vyvalila voda ven, ale v polární zimě zamrzla. Je to ten nejúchvatnější pohled, jaký se mi na středové palubě zatím naskytl.

„U žhavých štěpů,“ vydechnu.

Když se otáčím k Belle, vidím, že se usmívá. „Úžasné,“ říká.

10

Vykračuji k zamrzlému vodopádu a noha se mi boří do krusty zledovatělého sněhu. Zapotácím se, ale Bella mě chytá za loket a strhává mě zpátky.

V ledové krustě je černá díra. Bella odlamuje patou další kusy ledu a odhaluje čtvercovou šachtu, tmavou a hlubokou. Do temnoty pod námi vede kovové schodiště.

Ohlídím se na Bellu, ta kývá a oba scházíme po schodech. Počítám je a dostávám se k číslu čtyřicet tři, když nás obklopí naprostá tma. Chytám se zábradlí a pokouším se zprovoznit skener aspoň natolik, aby vydával trochu světla.

Nic.

Bella ale pokračuje dolů. Její zraková čidla jsou stokrát citlivější než moje oči, takže bez problémů vidí. Slyším pravidelné došlapování jejích nohou – i změnu zvuku, když sestupuje z posledního schodu. To už i vidím její siluetu, jako kdyby stála před videoobrazovkou.

Rozzářilo se nějaké světlo, zapuštěné do podlahy –

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.